

Kemsei István

Az új ablak

Egy Wittgenstein-sorra

Keretestül-tokostul-üvegestül újra váltott. Röpké két óra alatt cserélték ki a mesterek csodaüvegű korszerűre. Ezen át minden másképp látható majd, mondták. Vitték magukkal a régit, a mállott festékű keretet a megfakult üvegtáblákkal, az üvegtáblák között ottrekedt pókkal.

Vélnéd, ettől nyílik a születésig terjedő világ belőle, világos-borzas, napkel-tére nézőn folttalan. Kedvedre nézhesd benne, nézésed kinek kedvére változik. Teled telve, hogyan komorul. Ha függönybe ütközik, hőkölsz csak vissza. Ismeretlen hálóba gabalyodsz.

Ülni ebben a neked világító, magadnak kitalált ablakban, fogolyként kapaszkodva a reggeli napsugár ragacsos pászmaiba; másra látsz egyébként: szemnek nem való zsákmányra, vergődik irgalmatlanul, s nyákja tikkad eközben.

Nem azért ingattatod magad a huzatban, hogy ilyen látványban részesülj. Nem így a tiéd a téli derengés, hogy folyvást arra leselkedj, ki indul meg érted valamely sarokból, szinte lomhán, s mintha vonzana maga felé, csalogat csápjával.

Ám hiába, mert nem mozdulhatsz. Fölösen incseleg négy pár telt combbal az álmok lidérce: ugyanúgy ébredsz egy másik vetületben.

A hasonlóság felvillan, a felvillanás kihuny.

Ekszpanzió XXII., ArcMaszk hívógondolatára a Ricsárdgír zenekar, Nagymaros, 2010 . augusztus 1.